

længere er tilstede, disses værdi eller salgssum, kan ved dom inddrages i statskassen. Den, der findes skyldig til straf i henhold til nærværende lov eller de i medfør af samme givne forskrifter, kan ved dom frakendes ret til at drive næring for en bestemt tid eller for bestandig.

4. De i stk. 3 indeholdte bestemmelser finder ligeledes anvendelse, når nogen i medfør af borgerlig straffelov straffes for afgivelse af urigtig erklæring i forhold, der omfattes af nærværende lov.

5. Sager angående overtrædelse af de i denne lov indeholdte eller af de i medfør heraf fastsatte bestemmelser behandles som politisager. De i lov om retsens pleje kap. 68, 69, 71 og 72 omhandlede retsmidler finder anvendelse på de pågældende sager i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler tilkommer statsadvokaten at forfølge. Nedlægges der af anklagemyndigheden påstand om idømmelse af fængselsstraf eller om frakendelse af retten til at drive næring, skal der på tiltaltes forlangende beskikkes ham et forsvar.

§ 7.

De i § 3, stk. 4, omhandlede afgifter kan i tilfælde af manglende betaling inddrives ved udpantning. For skyldige afgifter er statskassen privilegeret fordringshaver overensstemmende med lov om konkurs m. m. af 25. marts 1872 § 33, 2) c.

Bemærkninger til lovforslaget

Ved den af det statistiske departement foretagne optælling af arealer, der er tilsået med rug og hvede i efteråret 1949, jfr. bilag 1, fremgår, at rugarealerne fra efteråret 1948 til efteråret 1949 er reduceret fra 183 000 ha til 145 000 ha og hvedearealerne fra 81 000 ha til 80 000 ha. Under forudsætning af normalt foldudbytte skønnes det, at der vil blive avlet 32 000 tons rug mere end nødvendigt til dækning af brødforsyningen, medens der skønnes at komme til at mangle ca. 83 000 tons hvede.

Til befolkningens normale forsyning kræves nemlig 300 000 tons hvede, hvoraf kun 217 000 tons skulle kunne forventes afleveret af den danske høst 1950.

Da der altså er rigelig rug til dækning af forbruget, og da det fortsat er muligt at regne med import af rug også i blød valuta, skulle der ingen grund være til at etablere en tvungen ordning med hensyn til denne kornart.

Derimod mangler der som nævnt et væsentligt kvantum hvede for at dække brødforsyningen.

Da importprisen for hvede stadig ligger noget højere end for foderkorn, og hvede i realiteten kun kan påregnes købt i dollars, må det under hensyn til den anspændte dollarsituation anses for påkrævet fremdeles at forbeholde den danske hvedeavl til menneskeføde.

Ligesom tidligere år har landbrugsministeren drøftet spørgsmålet med landbrugsrådet, de samvirkende danske landboforeninger, de samvirkende danske husmandsforeninger og centralforeningen af „tolvmandsforeninger“ og større landbrugere i Danmark, og man er nået til enighed om en ordning som den i forslaget angivne.

Efter den i 1949—50 gældende hvedelov forpligtede man landmændene til at aflevere deres hvede mod at få gratis ombytningkorn bestående af godt (dansk) byg eller udenlandsk majs + 4 kr. kontant.

Både hvede og det korn (majs), som landbruget kan anerkende som ombytningkorn, skal købes i dollars, og selvom Danmark ifølge det foreløbige importprogram, der er afleveret i Paris, får marshalldollars til 225 000 tons korn, hvilket man ingen sikkerhed har for, navnlig når henses til den nedskæring af Marshallhjælpen, der er bebudet, mangler der alligevel købsmuligheder i dollars for 75 000 tons, forudsat selvfølgelig at landmændene forlanger ombytningkornet.

Man er derfor kommet ind på den i lovforslaget omhandlede ordning, hvorefter afleveringen af hvede skal ske til en pris, der står i forbindelse med den indenlandske foderkornspris, idet staten på denne måde slipper for at påtage sig en forpligtelse til at levere ombytningkorn, en forpligtelse